Habacuc - comentarii E. P. Vedder Jr.

Povara pe care a văzut-o profetul Habacuc. Doamne, până când voi striga şi Tu nu vei auzi? Strig către Tine: „Violenţă!“, şi Tu nu salvezi. De ce mă faci să văd nelegiuire şi Te uiţi la nedreptate? Pentru că jaful şi violenţa sunt înaintea mea şi este ceartă şi izbucneşte neînţelegere. De aceea legea este fără putere şi dreptatea nu se arată niciodată, pentru că cel rău împresoară pe cel drept; de aceea judecata iese strâmbă. Habacuc 1.1-4

Strigătul îndurerat al profetului de la începutul acestei cărţi conduce la un dialog cu Domnul şi, în cele din urmă, la un minunat cântec despre încrederea în El. Adesea nici noi nu înţelegem căile lui Dumnezeu şi uneori le punem la îndoială în mod deschis. Dumnezeu nu îi datorează niciunuia dintre noi răspuns la întrebări, dar Lui Îi face plăcere să ne facă cunoscut nu doar faptele Sale, ci şi căile Sale, aşa cum i-a făcut lui Moise (Psalmul 103.7). Avem dovezi ale felului în care El explică cu răbdare, iar şi iar, celor ai Săi. El îl călăuzeşte pe cel blând în judecată şi arată calea Sa celui blând. Taina Domnului este pentru cei care se tem de El. Blândeţea inimii nu exclude ca noi să Îi prezentăm lui Dumnezeu întrebările şi greutăţile noastre. Se poate ca răspunsurile lui Dumnezeu să ridice alte întrebări, cum este şi cazul lui Habacuc. Dar, în cele din urmă, Dumnezeu trebuie să aibă ultimul cuvânt, iar noi trebuie să ne supunem, ştiind că toate căile Sale sunt drepte. Cât de bine este atunci când putem, ca şi Habacuc, să ne plecăm în faţa căilor lui Dumnezeu cu o cântare glorioasă, plină de încredere şi de credinţă! Aici Dumnezeu îi spune lui Habacuc că va judeca violenţa şi nedreptatea lui Iuda, dându-i în mâinile caldeenilor, „naţiunea amarnică şi năvalnică“, mai violentă chiar decât poporul Său. Nu a fost uşor pentru profet să înţeleagă, dar Dumnezeu i-a arătat că, atunci când caldeenii aveau să socotească puterea ca pe un dumnezeu, El îi va judeca şi pe ei.

oi sta de strajă şi mă voi aşeza în turn şi voi căuta să văd ce-mi va zice şi ce să răspund la plângerea mea. Şi Domnul mi-a răspuns şi a zis: „Scrie viziunea şi graveaz-o pe tăbliţe, ca să poată alerga cel care o citeşte. Pentru că viziunea este încă pentru un timp hotărât, dar se grăbeşte spre sfârşit şi nu va minţi. Chiar dacă va întârzia, aşteapt-o, pentru că va veni negreşit, nu va fi amânată“. Habacuc 2.1-3

Cât de bine este că putem aştepta cu încredere şi cu speranţă un răspuns de la Domnul pentru toate întrebările şi greutăţile noastre! Răspunsul primit de Habacuc conţine principii instructive şi pentru noi astăzi.

Habacuc trebuia să scrie viziunea şi să o graveze pe tăbliţe. Cuvântul lui Dumnezeu este exact şi trebuie deopotrivă să fie şi folosit şi păzit. Dumnezeu nu ne-a dat o tradiţie, care să fie transmisă din gură în gură, nu ne-a dat nici un Cuvânt al Său scris cu creionul, ca să poată fi modificat sau şters cu uşurinţă. El ne-a dat Cuvântul Său înscris adânc, avertizându-ne să nu adăugăm sau să scoatem ceva din el. Diferite pasaje vorbesc despre scrierea Cuvântului cu cerneală şi ştim că cele zece porunci au fost gravate pe table de piatră.

Cel care citea tăbliţele trebuia să alerge în urma citirii lor. Psalmistul vorbeşte în mod asemănător: „Voi alerga pe calea poruncilor Tale, când îmi vei scoate inima la larg“ (Psalmul 119.32). Dumnezeu vrea să ne determine să acţionăm prin Cuvântul Său scump.

Viziunea era pentru un timp hotărât. Profeţia arată din nou şi din nou către acea zi viitoare când planurile lui Dumnezeu vor fi împlinite şi când toate lucrurile vor fi adunate sub Hristos. Dumnezeu aşteaptă acea zi. Iubim şi noi arătarea lui Hristos?

Autorul Epistolei către Evrei aplică sfârşitul versetului 3 la Domnul Isus Însuşi, spunând: „Pentru că, încă puţin, foarte puţin, şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia“ (Evrei 10.37). Vino, Doamne Isuse!

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui! O rugăciune a profetului Habacuc, pe şighionot. „Doamne, am auzit ce ai spus Tu şi m-am temut. Doamne, însufleţeşte lucrarea Ta în mijlocul anilor! În mijlocul anilor, fă-o cunoscut! În mânie, aminteşte-Ţi de îndurare!“ Habacuc 2.20–3.1,2

În penultimele versete ale capitolului 2, Habacuc a denunţat idolii şi pe cei ce i-au făcut. Chiar dacă sunt poleiţi cu aur şi cu argint, impresionând pe oameni prin frumuseţea lor, totuşi idolii nu au viaţă în ei. Ce mare contrast între ei şi Iahve, Dumnezeul minunat, dătător de viaţă şi adevărat! Către El îşi îndreaptă acum Habacuc ruga, după dialogul din capitolele 1 şi 2.

Cât de important este să fim conştienţi de Cine este Domnul! Deşi pare îmbucurător gândul că El vrea să fie mereu Prietenul nostru, El este cu mult mai mult decât aceasta. În aprecierea şi desfătarea noastră în afecţiunea Domnului adesea pierdem din vedere gloria şi mărirea Lui.

În rugăciunea lui poetică, profetul merge în urmă, la timpul când Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt şi l-a purtat prin pustie prin puterea Lui extraordinară. Gloria putea fi văzută peste tot, acoperea cerurile. El a făcut ca pământul să tremure şi a pus teamă în inimile naţiunilor. Totul a fost în concordanţă cu planul Său şi pentru salvarea poporului Său, a unsului Său.

Habacuc se roagă ca Iahve să restaureze lucrarea Sa şi ca, în mânie, să-Şi amintească de îndurare. El Îi cere lui Dumnezeu să repete lucrările Lui extraordinare pe care le-a arătat faţă de Egipteni, dar de data aceasta împotriva caldeenilor pe care Dumnezeu a fost gata să-i folosească pentru a-Şi pedepsi poporul. Aprecierea a ceea ce făcuse Dumnezeu cu mult timp înainte pentru poporul Său era aceea care îi dădea profetului odihnă acum, în zi de necaz. Şi astfel, chiar dacă i-ar fi lipsit orice binecuvântare dintre cele mai obişnuite, el tot s-ar fi bucurat în Dumnezeul mântuirii sale şi ar fi mers fără să se clatine. Să învăţăm să facem şi noi la fel!